

Arrest

**nr. 89 673 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 april 2010 een eerste asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 25 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 5 mei 2010 verzoekers asielaanvraag over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voor een onderzoek ten gronde.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 juni 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 51 795 van 29 november 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.5. Bij beschikking nr. 6389 van 12 januari 2011 oordeelde de Raad van State dat het ingestelde cassatieberoep niet toelaatbaar was.

1.6. Verzoeker diende op 22 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 27 februari 2012 verzoekers asielaanvraag over te maken aan de commissaris-generaal voor een ten gronde onderzoek.

1.8. De commissaris-generaal nam op 29 juni 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker per aange tekende brief van dezelfde datum ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Cabinda op 13 april 1978 en behorende tot de Mowojo etnie.

Op 26 april 2010 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 3 juni 2010 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 29 juni 2010 door de Commissaris-generaal genomen. U maakte niet aannemelijk dat u banden had met twee kopstukken van de organisatie 'Mpalabanda' – reden waarvoor u volgens uw verklaringen door de Angolese overheid vervolgd werd – en evenmin maakte u uw beweerde vervolging zelf aannemelijk. U tekende op 29 juli 2010 beroep aan tegen deze beslissing. Op 29 november 2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 februari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk scholingsattesten, uw Cédula Pessoal (N° 162), uw identiteitskaart (N° 000556439CA036) en een attest van [A. C.], voorzitter van Mpalabanda (dd.16/10/2011). Tijdens het interview met het Commissariaat-generaal op 26 juni 2012 verklaarde u dat u in januari 2011 via Congo-Brazzaville terugkeerde naar Angola. Toen u in Angola was, waren er verschillende manifestaties. Ook op 25 juli 2011 was er een manifestatie. Deze liep uit de hand en nadien zocht de overheid naar mensen die verantwoordelijk waren voor deze manifestatie. U was niet aanwezig tijdens de manifestatie en zat van januari 2011 tot december 2011 verscholen in een kerk in Massabi. Padre [J.], de priester van de kerk waar u verbleef, gaf aan dat mensen gearresteerd werden in kerken en hij regelde voor u een attest van [A. C.], voorzitter van Mpalabanda en regelde uw vertrek uit Angola. Op 6 december 2011 ontvluchtte u Angola en ging u naar Nederland, waar u een asielaanvraag indiende. Er werd geoordeeld dat de Belgische asielinstanties verantwoordelijk zijn voor uw asieldossier en op 22 februari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u blijft bij de redenen aangehaald in uw eerste asielaanvraag (zie gehoor CGVS, p.9). Op 29 juni 2010 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U maakte niet aannemelijk dat u banden had met twee kopstukken van de organisatie 'Mpalabanda' – reden waarvoor u volgens uw verklaringen door de Angolese overheid vervolgd werd – en evenmin maakte u uw beweerde vervolging zelf aannemelijk. U tekende op 29 juli 2010 beroep aan tegen deze beslissing. Op 29 november 2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelde bovendien in januari 2011 vrijwillig naar Angola te zijn teruggekeerd, omdat u geen verblijfplaats [in België] had (gehoor CGVS, p. 2-3). Dit wijst erop dat u de situatie dusdanig voor uzelf inschatte dat u geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade verwachtte in Angola. Uw bewering dat u via Congo-Brazzaville naar Massabi in Angola terugkeerde en niet naar Luanda ging (gehoor CGVS, p. 3) doet hieraan geen afbreuk. Iemand die tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde een gegronde vrees voor vervolging omwille van politieke redenen te hebben (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen) en internationale bescherming vraagt, geeft immers impliciet aan geen interne vluchtalternatieven te hebben in eigen land om zich aan die vervolging te onttrekken. Dat u op vrijwillige basis naar Angola zou zijn teruggekeerd, enkel[...] omdat u geen verblijfplaats had in België, bevestigt dan ook [d]e twijfels met betrekking tot uw beweerde vervolging op politieke gronden die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde.

Tijdens uw tweede asielaanvraag gaf u aan dat u vreesde dat men u – naast de redenen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde – misschien zou arresteren na de manifestatie van 25/7/2011 (gehoor CGVS, op.3 en p.5). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u niet aanwezig was op de manifestatie en dat u vele kilometers verder verscholen zat en u totaal niet betrokken was bij de manifestatie, gaf u aan dat u al eerder Angola ontvluchtte. Verder gaf u vaag aan dat iedereen van Cabinda gevaar loopt, ze mensen in kerken zochten en ze misschien ook in de kerk waar u verscholen zat, kwam[en] zoeken (gehoor CGVS, p.5). Ook toen de vraag gesteld werd waarom u problemen zou kennen aangezien u totaal niet betrokken was bij de manifestatie, gaf u vaag aan dat de regering een zoektocht deed naar mensen die betrokken waren. U vulde opnieuw aan dat u al eerder Angola ontvluchtte en u daarom gezocht werd (gehoor CGVS, p.6). Zoals eerder aangehaald werden deze feiten reeds beoordeeld (supra) en maakte u niet aannemelijk dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Angolese autoriteiten.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u uw Cédula Pessoal (N° 162) en uw identiteitskaart (N° 000556439CA036) voor. Deze tonen slechts uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Verder legde u een attest van [A. C.], voorzitter van Mpalabanda (dd.16/10/2011) neer. U gaf aan dat Padre [J.] op de idee kwam om dit attest te vragen en dat hij het ook regelde voor u. U gaf aan dat [A. C.] een onderzoek deed naar uw zaak en dan de brief schreef. U gaf verder aan dat hij de situatie in Cabinda kent, dat hij weet wanneer een brief geschreven moest worden en wanneer niet en dat uw situatie gekend was door iedereen (gehoor CGVS, p.7). Er dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat er in het een attest van [A. C.] niets staat over de problemen wegens Mpalabanda die u in uw eerste asielaanvraag aanhaalde, temeer daar u aangaf dat iedereen uw verhaal kent u en [C.] een onderzoek deed naar uw zaak. Bovendien dienen – om enige bewijskracht te hebben – de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Verder legde u enkele scholingsattesten neer, welke verder niet relevant zijn voor uw asielaanvraag.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw beweerde terugkeer naar Angola en evenmin van uw terugreis nadien (in december 2011) naar België.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat verzoeker vordert dat de Raad het nodige zou doen opdat hem zo spoedig mogelijk documenten zouden worden bezorgd die hem toelaten zich op regelmatige wijze te vestigen, dient te worden benadrukt dat de Raad, in casu, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts een beslissing van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen dat documenten dienen te worden afgeleverd aan een vreemdeling die toelaten dat deze vreemdeling zich in het Rijk kan vestigen. Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het erop gericht is de Raad te verzoeken opdracht te geven aan het bevoegde bestuur om documenten die het bestaan van een vestigingsrecht bewijzen af te leveren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Eerste onderdeel - De CGVS stelt ten onrechte dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de politieke activiteiten van verzoeker. Aangezien de lokale autoriteiten nog steeds jacht maken op iedereen die banden heeft met de "Mpalabanda" of hiervan verdacht wordt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Angola.

Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt. Verzoeker merkt op dat onder druk van emotionele en andere omstandigheden het niet aan verzoeker kan worden verweten niet alle gebeurtenissen perfect te kunnen herinneren en deze perfect in de tijd te kunnen situeren. Zo heeft verzoeker te lijden gehad onder lange periodes van mentale druk vanwege de vervolging in zijn land van herkomst. Het CGVS houdt hiermee geen rekening en toetst het gedrag van de personen in het asielrelaas van Verzoeker aan dat van rationeel handelende personen. De context is in casu echter compleet anders, zodat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker overeind blijft en het gedrag van verzoeker in het bijzonder niet kan worden afgedaan door het CGVS als ongeloofwaardig.

De politie in Angola is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een weide verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoeker kan bijgevolg onvoldoende rekenen op een neutrale behandeling van zijn problemen, te meer aangezien de jacht op iedereen die banden heeft met de "Mpalabanda" of hiervan verdacht wordt ook politiek geïnspireerd is. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert en hij wordt opgepakt door de politie, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.”

Tweede onderdeel - Het CGVS stelt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Angola. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als

ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de politieke activiteiten van verzoeker. Aangezien de lokale autoriteiten nog steeds jacht maken op iedereen die banden heeft met de "Mpalabanda" of hiervan verdacht wordt, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Angola.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft."

3.1.2. Allereerst merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Door te betogen dat "er geen reden is om aan te nemen dat [hij] geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Angola" toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat onvoldoende gegevens werden aangehaald waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, blijkt. Hij toont dit evenmin aan door toe te lichten dat hij zich niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren en in de tijd kan situeren of door voor te houden dat hij te lijden had onder lange periodes van mentale druk, zodat er niet mag van worden uitgegaan dat hij het gedrag vertoont van een rationeel handelend persoon. Ook door het functioneren van de Angolese politiediensten te bekritisieren en door te beweren dat hij verdacht wordt banden te hebben met Mpalabanda en er niet kan worden verwacht dat hij in Angola wacht tot de situatie opnieuw escaleert toont hij niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk oordeelde dat hij onvoldoende gegevens heeft aangebracht om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Gelet op het feit dat het arrest van de Raad nr. 51 795 van 29 november 2010 kracht van gewijsde heeft dient daarnaast – zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld – te worden aanvaard dat de verklaringen die verzoeker aflegde in het raam van zijn eerste asielaanvraag op zich geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist dit ook niet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag voorhield, na een eerste verblijf in België, vrijwillig te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst en vervolgens aldaar opnieuw te zijn vertrokken nadat hij vernam dat personen die betrokken waren bij een manifestatie op 25 juli 2011 werden gearresteerd. Verzoeker verklaarde evenwel zelf totaal niet betrokken te zijn bij deze manifestatie, zodat niet kan worden ingezien waarom hij zou gevisieerd worden. Verzoeker gaf weliswaar aan dat hij voorheen "ook een organisator van zulke zaken" was, doch aan een dergelijke verklaring kan geen geloof gehecht worden, daar verzoeker hiervan geen bewijs aanbrengt en hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag daarenboven uitdrukkelijk stelde dat hij niet politiek actief was en ook nooit deelnam aan een manifestatie. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat hij problemen heeft die hun oorsprong vinden in zijn politieke activiteiten en dat zijn asielrelaas "in zijn geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten die welbekend zijn over [zijn] land van oorsprong."

Het feit dat verzoeker voorhoudt dat hij een groot aantal gegevens kon verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Angola – een thesis die trouwens geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken, waaruit blijkt dat hij vaag blijft inzake de precieze reden waarom hij zijn land een tweede maal verliet – is evenmin van die aard om in casu te besluiten dat de

commissaris-generaal zijn situatie verkeerd zou hebben ingeschat. Het gegeven dat een vreemdeling een gedetailleerd en doorleefd betoog houdt impliceert immers niet dat zijn relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd en niet kan vastgesteld worden dat er bewijzen ontbreken en inconsistenties bestaan.

Inzake de door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken kan worden geduid dat de commissaris-generaal correct motiveerde dat de neergelegde Cédula Pessoal en identiteitskaart louter verzoekers identiteit aantonen en niet dienstig kunnen worden aangewend ter onderbouwing van zijn asielaanvraag. Wat betreft het volgens verzoeker door de voorzitter van Mpalabanda opgestelde attest heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat aan dit stuk geen bewijskracht kan worden verleend aangezien het niet wordt ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen. Een eenvoudige lezing van voormeld attest leert de Raad dat in dit stuk wordt vermeld dat verzoeker *“in de clandestiniteit zijn activisme is blijven uitoefenen”* en er sprake is van een publiek engagement. Verzoeker zelf betoogde, zoals reeds gesteld, bij zijn eerste asielaanvraag echter niet politiek actief te zijn geweest en lichtte bij zijn tweede asielaanvraag toe na zijn terugkeer naar Angola geen activiteiten te hebben ontwikkeld aangezien hij permanent ondergedoken zat. De inhoud van het voorgelegde attest is bijgevolg niet verenigbaar met verzoekers verklaringen, zodat in redelijkheid kan worden gesteld dat geen bewijskracht kan worden verleend aan dit stuk.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de commissaris-generaal artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – gelezen in samenhang met artikel 1 van de Vluchtelingenconventie – miskend heeft door, na onderzoek van de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken, te concluderen dat geen geloof kan worden gehecht aan diens voorgehouden vrees voor vervolging en hij niet als vluchteling kan worden erkend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Angola en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

- Doodstraf of executie;

- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Angola daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Angola is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Angola gedetailleerd wordt beschreven:

« Contexte

Critiqué par la société civile qui y voyait un danger pour la liberté d'expression et d'information, un projet de loi érigeant en infraction pénale la cybercriminalité a été retiré en mai. On craignait cependant qu'il ne soit de nouveau présenté ou que les dispositions de ce texte ne soient incorporées dans le Code pénal, en cours de réforme.

Des manifestations antigouvernementales ont été organisées tout au long de l'année pour réclamer la démission du président. En septembre, l'une d'entre elles a dégénéré en violences après que des membres présumés des Services de renseignement et de sûreté de l'État eurent infiltré les participants. Selon les informations reçues, ils ont saccagé des commerces et des habitations et ont frappé des personnes, y compris des journalistes. Plusieurs manifestants ont été arrêtés.

En septembre, les autorités de la province de Luanda ont défini par arrêté les zones où pouvaient se tenir les rassemblements et les manifestations. La place de l'indépendance, où la plupart des manifestations antigouvernementales ont eu lieu au cours de l'année, n'y figurait pas.

En juin, le Parlement a adopté une loi contre la violence domestique.

En juillet, le président a inauguré la première phase du projet de la cité de Kilamba, comprenant 20 000 nouveaux appartements, 14 écoles, un hôpital et 12 centres de santé. D'autres projets de construction de logements sociaux dans diverses régions du pays ont été annoncés tout au long de l'année.

En août, les services de l'immigration de l'aéroport international de Luanda ont opposé un refus d'entrée à plusieurs délégués d'organisations de la société civile venus assister au Forum de la société civile de la Communauté de développement de l'Afrique australe (SADC), organisé en marge du sommet des chefs d'État de la SADC. Des visas devaient normalement leur être délivrés à leur arrivée à l'aéroport. Deux journalistes mozambicains qui devaient couvrir le sommet se sont également vu refuser l'accès au pays. Ils étaient pourtant en possession de visas en bonne et due forme.

En novembre, des députés de l'opposition se sont retirés d'un débat parlementaire sur le nouveau paquet législatif concernant les élections générales de 2012. Selon l'Union nationale pour l'indépendance totale de l'Angola (UNITA), les projets de texte contenaient des dispositions anticonstitutionnelles. La Loi organique sur la Commission nationale électorale a été adoptée en décembre.

Expulsions forcées

Des expulsions forcées ont eu lieu cette année encore, dans une moindre mesure toutefois que les années précédentes. Des milliers de personnes restaient sous la menace d'une telle opération. Des expulsions planifiées ont été suspendues. Plusieurs milliers de familles expulsées de force dans le passé n'avaient toujours pas été indemnisées.

En juin, le gouvernement a annoncé que plus de 450 familles de Luanda dont l'habitation avait été démolie entre 2004 et 2006 seraient relogées à partir de septembre. Le processus n'avait pas commencé à la fin de l'année.

Les démolitions planifiées dans le quartier d'Arco Iris, dans le centre de Lubango, ont été annulées en août par le gouverneur de la province de Huila parce que le site où devaient être réinstallées quelque 750 familles n'offrait pas de conditions de vie satisfaisantes. Un délai d'un mois, prolongé par la suite d'un mois, avait été accordé aux habitants pour qu'ils quittent leur domicile. On leur avait proposé de s'installer dans une zone isolée située à 14 km de la ville.

(...)

Police et forces de sécurité

Certains policiers ne conservaient pas une attitude de neutralité dans l'exercice de leurs fonctions. Cela a été le cas en particulier lors de plusieurs manifestations antigouvernementales. Ils ont recouru à une force excessive, utilisant notamment des chiens, des gaz irritants pour les yeux et des tirs à balles réelles pour disperser les participants ; ils ont également procédé à des arrestations et des placements en détention arbitraires.

- En septembre, des policiers ont tiré à balles réelles lors d'une manifestation organisée par des conducteurs de moto-taxi à Kuito, dans la province de Bié. Deux manifestants sont morts après avoir été touchés à la tête et dans le dos, et six autres ont été blessés. Les motocyclistes protestaient contre les abus de pouvoir commis par des policiers, accusés de confisquer les motos de chauffeurs exerçant légalement leur activité dans la province et d'avoir arrêté arbitrairement et maltraité plusieurs chauffeurs lors d'un contrôle. À la connaissance d'Amnesty International, aucun agent n'a été traduit en justice pour avoir usé d'une force excessive et perpétré ces homicides illégaux.

Plusieurs policiers ont été accusés d'avoir utilisé une arme à feu et tué des personnes alors qu'ils n'étaient pas en service. La plupart n'avaient pas eu à répondre de leurs actes devant la justice à la fin de l'année.

- Le 12 novembre, un policier qui n'était pas en service aurait abattu [F. d. S.] au moyen d'une arme délivrée par la police. La victime était intervenue pour séparer deux enfants qui se battaient dans le quartier de Rangel, à Luanda. Des témoins ont expliqué que l'un des enfants avait appelé son père, un fonctionnaire de police, qui était arrivé sur les lieux et s'était mis à tirer avant de prendre la fuite. Touché par deux balles dans le dos, [F. d. S.] est mort à l'hôpital un peu plus tard dans la journée. À la fin de l'année, le policier était toujours en fuite et aucune arrestation n'avait eu lieu dans le cadre de cette affaire.

Liberté d'expression - journalistes

Des restrictions croissantes ont été imposées aux journalistes. Plusieurs ont été détenus pendant de courtes périodes ou frappés par des policiers ou des membres présumés des Services de renseignement et de sûreté de l'État, et ont vu leur matériel confisqué ou détruit pendant qu'ils couvraient des manifestations antigouvernementales. Deux journalistes accusés de diffamation ont été condamnés à une peine d'emprisonnement.

- En mars, [A. C.], contributeur pour la radio Voice of America, a été déclaré coupable de diffamation et condamné à un an d'emprisonnement pour avoir écrit deux articles au sujet d'allégations de harcèlement sexuel et de corruption concernant le président du tribunal de la province de Namibe. [A. C.] a été mis en liberté sous caution en avril, en attendant qu'il soit statué sur son appel.

- En octobre, [W. T.], directeur et propriétaire du journal Folha 8, a été déclaré coupable de diffamation envers trois généraux de l'armée en 2007. Il a été condamné à une peine d'un an d'emprisonnement assortie d'un sursis de deux ans et à une amende de 10 millions de kwanzas (plus de 100 000 dollars des États-Unis). Il s'est pourvu en appel, mais aucune décision n'avait été prise à la fin de l'année.

Liberté de réunion

La liberté de réunion a été restreinte partout dans le pays. Utilisant dans certains cas des chiens et des armes à feu, la police a parfois recouru à une force excessive pour réprimer des manifestations ; elle a arrêté arbitrairement des manifestants et des journalistes. Certains ont été relâchés au bout de quelques heures ou de quelques jours sans avoir été inculpés ; des dizaines d'autres ont été jugés pour désobéissance et résistance à l'autorité.

- Lors d'une manifestation en mars, arguant qu'elle agissait à titre préventif pour « empêcher des conséquences incalculables », la police a interpellé trois journalistes et 20 manifestants, ils ont été libérés quelques heures plus tard, sans avoir été inculpés. Des arrestations ont eu lieu lors d'autres manifestations, en mai, septembre et octobre. Le 9 septembre, la police a utilisé des chiens pour disperser plusieurs centaines de personnes qui s'étaient rassemblées devant un tribunal où 21 prévenus étaient jugés à la suite d'une manifestation tenue six jours plus tôt. Vingt-sept personnes ont alors été arrêtées et inculpées d'agression contre les forces de sécurité. Le 19 septembre, un tribunal a classé l'affaire faute de preuves. Cependant, le 12 septembre, 18 des 21 prévenus ont été reconnus coupables

de desobéissance, de résistance et de coups et blessures. Ce jugement a été infirmé par la Cour suprême le 14 octobre et ils ont tous été remis en liberté.

Prisonniers d'opinion et prisonniers d'opinion présumés

Bien que la loi aux termes de laquelle ils avaient été inculpés ait été abrogée en décembre 2010, 33 membres de la Commission sur le manifeste juridique et sociologique du protectorat des Lundas-Tchokwés sont restés en détention provisoire jusqu'en mars. La Cour suprême a alors ordonné leur remise en liberté. Ils n'ont pas été indemnisés pour leur détention illégale.

Arrêtés et placés en détention en octobre 2010, deux autres membres de la Commission, [M. M.] et [D. C.], ont été condamnés en mars à un an d'emprisonnement pour rébellion. Ils n'ont pas été libérés à l'expiration de leur peine, en octobre. Avec cinq autres prisonniers ([S. A.], [S. L.], [J. M.], [A. M.] et [D. H. S.]), ils ont observé une grève de la faim en mai, puis une autre en octobre, pour protester contre leur maintien en détention et leurs conditions d'incarcération difficiles.

Droits des migrants

Le Comité international pour le développement des peuples a recensé au moins 55 000 expulsions de ressortissants de la République démocratique du Congo (RDC) cette année. Au moins 6 000 d'entre eux ont déclaré avoir subi des violences sexuelles. Personne n'a été amené à rendre des comptes pour les atteintes aux droits humains commises les années précédentes lors des expulsions de migrants congolais d'Angola. À la suite d'une visite dans le pays en mars, la représentante spéciale chargée de la lutte contre les violences sexuelles dans les conflits armés a fait part de ses préoccupations quant aux allégations persistantes de violences sexuelles perpétrées par les forces armées contre des migrants congolais lors des expulsions. Le ministre angolais des Affaires étrangères a nié ces allégations. En novembre, la représentante spéciale a demandé aux gouvernements d'Angola et de RDC d'enquêter à ce sujet et de traduire en justice les responsables présumés de ces agissements. En décembre, le ministre des Affaires étrangères a déclaré que le gouvernement allait se concerter avec les Nations unies sur le dossier des expulsions d'étrangers. »

Source : Amnesty International - Rapport 2012 - Angola <http://www.amnesty.org/fr/region/angola/report-2012>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Angola er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen.»

3.2.2. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker geen consistente verklaringen heeft afgelegd of bewijskrachtige stukken heeft overgemaakt die toelaten enig geloof te hechten aan de problemen die hij beweert te hebben in zijn land van herkomst. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoeker in Angola veroordeeld werd tot de doodstraf of dat een executie dreigt. Evenmin blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker voert weliswaar aan dat uit internetartikelen van Amnesty International kan worden afgeleid dat er in Angola nog regelmatig mensenrechtenschendingen plaatsvinden, doch hij maakt door te verwijzen naar deze teksten, waarin melding wordt gemaakt van een aantal gebeurtenissen in Angola waarvan niet blijkt dat verzoeker er bij betrokken was

of zijn situatie er door beïnvloed werd, niet aannemelijk dat hij zelf “een reëel risico” loopt om te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er ligt voorts ook geen enkel bewijskrachtig stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers leven in Angola ernstig bedreigd is als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker stelt terecht dat in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat rekening moet worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling die asiel vraagt, maar toont ook hiermee niet aan dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden werd of dat de commissaris-generaal in casu verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zijn verwijzing naar de recente rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig. Verzoeker laat immers na de arrestnummers of enige andere referentie mee te delen zodat niet kan worden nagegaan of de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de arresten waar hij op doelt vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Er moet tevens worden benadrukt dat arresten in de continentale rechts-traditie geen precedentswaarde hebben. Daarenboven stelt verzoeker dat deze rechtspraak vereist dat wordt aangetoond dat een algemene situatie in een land bedreigend is. De aan de Raad voorgelegde informatie betreffende Angola laat evenwel niet toe tot dit besluit te komen.

Een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. foltering, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepaling opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM,

Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Angola daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Angola is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris- generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Angola. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden."

3.3.2. Daar bij de bespreking van het vorige middel reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud overeenstemt met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM, en aangezien verzoeker in zijn derde middel geen nieuwe argumenten aanbrengt kan niet worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raak kan slechts herhalen dat de loutere verwijzing naar het feit dat in Angola de mensenrechten regelmatig geschonden worden en de bewering dat de Angolese autoriteiten niet steeds bij machte zijn om op te treden tegen gewapende conflicten en aanslagen niet toelaat vast te stellen dat verzoeker persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. De toelichting van verzoeker laat ook niet toe te besluiten dat hij tot een groep behoort die speciaal geïsoleerd wordt of dat de situatie dusdanig ernstig is dat moet worden besloten dat alle burgers in Angola onderworpen worden aan handelingen die dusdanig zwaarwichtig zijn dat zij als foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kunnen worden beschouwd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en "als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" (hierna de wet van 29 juli 1991).

Zijn uiteenzetting luidt als volgt:

"Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen."

3.4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.2.2. De Raad kan wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht slechts verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen en vaststellen dat verzoeker niet aantoonde dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing "*niet deugdelijk zijn, feitelijk onjuist zijn en falen naar recht*".

De beschouwingen van verzoeker laten bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de commissaris-generaal beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen stukken heeft overgemaakt of coherente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die toelaten te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK